

1. En lærke letted (fællessang)

Af: Mads Nielsen. 1945

En lærke letted, og tusind fulgte,
og straks var luften et væld af sang.
De tusind tårne tog til at tone,
så landet fyldtes af klokkers klang,
og byer blomstred i rødt og hvidt,
og det var forår og Danmark frit,
- ja, Danmark frit.

Det var en morgen som tusind andre
og ingen morgen i tusind år,
da Danmark vågned med klare øjne
til glædestimer og frimandskår,
og landet lyste fra sund til klit,
for det var forår og Danmark frit,
- og Danmark frit.

Vi mindes stille de tapre døde,
hvis navne lever i Danmarks navn,
og takken søger til dem, der segned,
og dem, der sidder med tunge savn.
Gud trøste dem, der har lidt og stridt,
til det blev forår - og Danmark frit,
- og Danmark frit.

Men du, som styrter de stoltes riger
og løser fangne af bolt og bånd,
dig flyver hjerternes tak i møde.
Vor skæbne er i din stærke hånd.
Nu er det forår og Danmark frit,
velsign det, Herre, fra sund til klit,
- fra sund til klit

2. Jeg elsker de grønne lunde (fællessang)

Tekst: Johannes Helms, 1873

Melodi: Albert Møller, omkring 1876

Jeg elsker de grønne lunde
med tonernes vuggende fald,
jeg elsker de blanke sunde
med sejlerens tusindtal.

Jeg elsker hver dal, hver banke,
med kornets bølgende flugt,
hvor flittige hænder sanke
af arbejdets gyldne frugt.

Jeg elsker de brede sletter
i sollysets sommerpragt,
i vinterens stjernensætter
bag snetæppets juledragt.

Mig fryder din ros, din ære,
mig knuger din sorg, dit savn,
hver glans, hver plet vil jeg bære,
som falder på Danmarks navn.

Thi du er mig fader og moder,
så synges fra strand til strand,
langt mer end søster og broder,
thi du er mit fædreland.

Forstummed hver røst i skoven,
og falmed hver gylden frugt,
faldt nat over mark og voven,
jeg fandt det dog lige smukt.

Om alle de drømme bristed,
du har fra din ungdom drømt,
om trængsel og nød du fristed,
jeg elsked dig dobbelt ømt.

Men end er der sang i skoven,
højt bølger det røde flag,
end er der en Gud for oven,
der råder for Danmarks sag.

3. I Danmark er jeg født (fællessang)

Tekst: H. C. Andersen 1850

Melodi: Poul Schierbeck 1926

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogens vajer -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England - nu du kaldes svag;
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder -
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernel!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!